

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko.

Jakub Lipski

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2009 – magister filologii angielskiej, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

Tytuł pracy magisterskiej: *Eighteenth-Century Mosaics of Quotations: A Transtextual Study of Henry Fielding's Fiction*

Promotor: dr Ewa Welnic

2009 – licencjat historii sztuki, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

Tytuł pracy licencjackiej: *Ikonoграфия heroikomiczna w Hogarthowskich ilustracjach do Hudibrasa Samuela Butlera*

Promotor: dr Artur Badach

2010 – licencjat kulturoznawstwa, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Tytuł pracy licencjackiej: *Topos maskarady w wybranych dramatach Henry'ego Fieldinga i Pierre'a de Marivaux*

Promotor: prof. dr hab. Janusz Skuczyński

2013 – doktor nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa (z wyróżnieniem)

Instytut Anglistyki, Uniwersytet Warszawski

Tytuł rozprawy doktorskiej: *In Quest of the Self: Masquerades and Travels in the Eighteenth-Century Novel*

Promotor: prof. dr hab. Grażyna Bystydzieńska

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych.

2008-2009 – asystent stażysta w Katedrze Filologii Angielskiej, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

2009-2013 – doktorant w Instytucie Anglistyki, Uniwersytet Warszawski

2009-2014 – asystent w Katedrze Filologii Angielskiej, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

2010-2012 – asystent na Wydziale Filologicznym, Kujawsko-Pomorska Szkoła Wyższa w Bydgoszczy

od 2014 – adiunkt w Katedrze Filologii Angielskiej (do 2017 roku) / Zakładzie Literaturoznawstwa i Kulturoznawstwa Angielskiego (od 2017 roku), Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego:

Monografia autorska: Jakub Lipski. 2018. *Painting the Novel: Pictorial Discourse in Eighteenth-Century English Fiction*. London, New York: Routledge. s. 164 + x.

b) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Monografia *Painting the Novel* poświęcona jest tzw. „dyskursowi obrazowemu” (*pictorial discourse*), charakteryzującemu autotematyczny namysł nad powieścią jako gatunkiem literackim w Anglii XVIII wieku. W swojej książce przedstawiam najważniejsze projekty powieściowe XVIII stulecia: powieść awansu społecznego, epos komiczny prozą, powieść gotycka, powieść o edukacji, powieść sentymentalna, wykazując, że projekty te były wynikiem rozmyślań wykraczających poza zakres literatury. Koncepcje te wywodziły się z klasycznej i neoklasycznej teorii sztuk siostrzanych oraz nowożytnych badań nad zmysłami i percepcją. W pracy stawiam tezę, że pojawiające się w dyskursie autotematycznym (prowadzonym zarówno w paratekście jak i tekście właściwym) aluzje do malarstwa oraz wizualne paralele i metafory stanowią istotny element proponowanej przez autorów koncepcji gatunku.

Zamysł monografii *Painting the Novel* oparty jest na przekonaniu, że kontekst kultury wizualnej pozwala na przyjęcie nowych perspektyw interpretacyjnych i pogłębienie zrozumienia powieściopisarstwa XVIII wieku. Moja praca nie jest jednak przykładem tradycyjnego badania korespondencji sztuk. W centrum zainteresowania bezwzględnie pozostaje powieść jako gatunek, a kontekst malarstwa wykorzystany jest w celu pełniejszego zrozumienia tekstu literackiego.

Na materiał badawczy składa się szeroki wachlarz tekstów powieściowych różnego rodzaju, od początku XVIII wieku do przełomu wieków XVIII i XIX, od Daniela Defoe do Ann Radcliffe. Wybór tekstów uwarunkowany był ich reprezentatywnym charakterem dla najważniejszych i najbardziej trwałych projektów powieściowych.

W rozdziale pierwszym skupiam się na powieści awansu społecznego i na funkcji obrazowości realistycznej i alegorycznej w poetyce tego typu powieści. Zagadnienia te omawiam na przykładzie *Roxany* (1724) Daniela Defoe, a swoje obserwacje wspieram również materiałem pochodzącym z najbardziej znanych dzieł pisarza: *Robinsona Crusoe* (1719) oraz *Moll Flanders* (1722). Punktem wyjścia jest dla mnie metafora malarska wykorzystana przez autora we wstępie do *Roxany* – parafrazując, Defoe pisze w nim, że przywary bohaterki będą malowane w dosadnych barwach. Metafora ta stanowi zapowiedź opowiedzenia historii Roxany w konwencji realistycznej. Wstęp autora jest jednak zrównoważony innym elementem paratektstu – frontyspitem do pierwszego wydania powieści, który wyraźnie nawiązuje to tradycji alegorycznej. Traktując te dwa przeciwstawne elementy jako próg interpretacyjny (w rozumieniu Gerarda Genetta), w dalszej części rozdziału skupiam się na poetyce opisu w powieściach Defoe i na typowym dla autora przenikaniu się konwencji realistycznych z ikonografią alegoryczną (zwłaszcza ikonografią *vanitas*).

Rozdział drugi poświęcony jest intertekstualnej obecności twórczości Williama Hogartha w trzech ważnych projektach powieściowych połowy XVIII stulecia. Omawiając rolę Hogartha w powieściach Henry’ego Fieldinga, Tobiasa Smolletta oraz Laurence’a Sterne’a skupiam się kolejno na aspektach charakterystyki, kompozycji oraz struktury narracyjnej. Omawiając charakterystykę w powieściach Fieldinga, wskazuję, że tendencje realistyczne (którym przyświeca Hogarth) są równoważone klasycystycznym idealizmem (w tym kontekście Fielding odwołuje się do Petera Lely’ego i Godfreya Knellera). Tym samym,

aluzje do malarzy stają się probierzem ścierania się właściwego dla nowoczesnej powieści realizmu z charakterystycznym dla romansopisarstwa idealizmem – to napięcie, jak wykazuję, jest podstawą koncepcji powieści zaproponowanej przez Fieldinga. Drugą część rozdziału poświęcam powieści *Ferdinand Count Fathom* Tobiasa Smolletta, w której pojawia się jedna z pierwszych definicji powieści (nazwanej, podobnie jak w czasach współczesnych, słowem *novel*) w historii literatury angielskiej. W definicji tej na plan pierwszy wysuwają się: metafora malarska – powieść jako rozległy obraz, oraz aluzja do traktatu Hogartha *Analiza piękna* (1753) i zawartej w nim koncepcji „skomponowanej różnorodności” (*composed variety*). Mimo że Smollett nie osiągnął w swoich powieściach tego ideału na planie struktury fabularnej, to jednak ślady dążenia do niego można zaobserwować w kompozycji scen wyróżniających się wizualnym charakterem. Traktat *Analiza piękna* jest również kontekstem dla zamykającego rozdział odczytania powieści *Tristram Shandy* (1759-67) autorstwa Laurence’a Sterne’a. W mojej analizie wskazuję na opisaną przez Hogartha dychotomię linii prostej i linii falistej jako inspirację dla nieregularnej estetyki Sterne’a, przejawiającej się przede wszystkim w strukturze narracyjnej.

W rozdziale trzecim omawiam motyw ożywionego portretu w powieści gotyckiej. Punktem wyjścia jest historia powstania *Zamczyska w Otranto* (1764) Horace’a Walpole’a. Według korespondencji autora, głównym źródłem inspiracji był przebudowywany przez niego pałac w Strawberry Hill. Detalem wyróżnionym przez Walpole’a był znajdujący się w pałacu portret Lorda Falklanda, który miał być prototypem portretów pojawiających się w powieści. Ożywiony portret w powieści Walpole’a i innych omawianych przeze mnie tekstach gotyckich akcentuje treści kluczowe dla zrozumienia całości: obecność przeszłości, motyw sobowtóra oraz Freudowskie pragnienie ożywienia, stając się tym samym mikroanalogiem powieści gotyckiej w ogóle. Obraz – już nie tylko jako element dyskursu a jako konkretny przedmiot świata przedstawionego – może być rozumiany jako klucz interpretacyjny tekstu literackiego.

Rozdział czwarty to studium powieści *Evelina* (1778) autorstwa Frances Burney. Ponownie Genettowskim „progiem interpretacyjnym” staje się dla mnie uwaga poczyniona przez autorkę we wstępie do powieści, w którym Burney obiecuje, parafrazując, rysować wedle natury, lecz nie wedle życia. Ta wizualna metafora, jak dowodzę, wywodzi się z tradycji estetyki klasycystycznej, np. Samuela Johnsona, a zwłaszcza Joshuy Reynoldsa,

którzy – podobnie jak Burney – przeciwstawiali abstrakcyjnie pojmowaną naturę życia codziennemu. Paradygmat ten jest wszakże tylko częściowo obecny w powieści. Skupiając się na reprezentacji ciała, dowodzę, że jedynie w przypadku przedstawień głównej bohaterki mamy do czynienia z abstrakcyjną poetyką idealnego piękna. Te momenty są jednak zrównoważone konkretnymi opisami groteskowych ciał, które są wyraźnie zakorzenione w ikonografii życia codziennego. Taka niekompatybilność teorii powieści Burney z jej praktyką powieściopisarską jest trafnie zilustrowana frontyspisami do pierwszego ilustrowanego wydania *Eveliny*, eksponującymi groteskowe momenty powieści.

W ostatnim rozdziale analizuję schematy kodyfikacji ikonografii sentymentalnej w powieści drugiej połowy XVIII wieku. Posłużyło mi do tego studium konkretnego przypadku – wykorzystywania dla celów charakterystyki twórczości cenionego w brytyjskim sentymentalizmie malarza włoskiego, Guido Reniego. Inspiracją dla takiej perspektywy był fakt, że nawiązanie do tzw. „głów” Guido pojawia się w bardzo podobnych kontekstach w *Podróży sentymentalnej* Laurence’a Sterne’a (1768) oraz *Italczyku* Ann Radcliffe (1796-7). Powieści te mają niewiele ze sobą wspólnego w warstwie fabularnej, jednak powtórzony motyw „głów” włoskiego artysty dowodzi kontynuacji tego wzorca w tradycji sentymentalnej. Motyw ten jest dla mnie egzemplifikacją ogólnych tendencji w brytyjskim sentymentalizmie: przełamywania stereotypów antykatolickich, odrodzenia quasi-nauki fizjonomii oraz zjawisk dekontekstualizacji i rekontekstualizacji w kulturze wydawniczej, które zaowocowały powstaniem sentymentalnego repertorium.

Celem napisania *Painting the Novel* było rzucenie nowego światła na rozwój wczesnej powieści angielskiej. Kontekst odniesień do kultury wizualnej pozwolił mi na nakreślenie dominujących tendencji w ewolucji gatunku oraz rekonstrukcję dynamicznego dyskursu autotematycznego, w którym istotną rolę pełniły nawiązania do malarstwa. Moja monografia stanowi ilustrację tego, o czym w *Aspektach powieści* pisał Edward Morgan Forster: rozwijając się, sztuki definiują się w odniesieniu do siebie nawzajem. Rozprawa kończy się wskazaniem na paradygmat widzenia, który był – jak starałem się dowieść – wspólnym mianownikiem różnorodnych form powieściowych. Ten paradygmat, by przywołać takie postaci jak: Charles Dickens, Henry James, Virginia Woolf czy David Lodge, pozostał w centrum teorii powieści w wiekach późniejszych.

Pracę nad monografią autorską poprzedziłem kilkuletnimi badaniami, których efekty publikowałem w artykułach oraz rozdziałach w monografiach zbiorowych. Niektóre z tych prac zostały przeze mnie wykorzystane w nieco zmodyfikowanej formie w przedkładanym osiągnięciu naukowym.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych.

Od początku pracy naukowej swoje badania koncentruję wokół angielskiej literatury XVIII wieku, skupiając się na następujących zjawiskach, tematach i gatunkach:

- a) maskarada i maskaradyzacja,
- b) literatura podróżnicza,
- c) słowo i obraz,
- d) literatura gotycka,
- e) recepcja.

W swoich badaniach i publikacjach staram się łączyć powyższe zagadnienia, próbując tym samym nadać prowadzonej przeze mnie pracy naukowej spójność. Takie podejście do literatury XVIII wieku jest mi bliskie od czasu pracy nad rozprawą doktorską, w której zestawienie literackich toposów maskarady i podróży umożliwiło mi odtworzenie oświeceniowego namysłu nad tożsamością osoby. Celem rozprawy było wykazanie, że podróżujący bohaterowie wybranych powieści Henry’ego Fieldinga, Tobiasa Smolletta i Laurence’a Sterne’a, biorąc udział w wszechobecnej maskaradzie świata, poszukują swojej tożsamości i stają się tym samym wyrazem oświeceniowego zaabsorbowania antyczną sentencją „poznaj samego siebie”, która stanowiła w pewnym sensie podstawę dla rozwijającego się wówczas empiryzmu w filozofii. Rozwinięta wersja rozprawy została w 2014 roku opublikowana przez wydawnictwo Rodopi (dzisiaj Brill) w serii *Consciousness, Literature and the Arts* i doczekała się dotąd trzech recenzji w międzynarodowych czasopismach naukowych (dwóch pozytywnych – w czasopismach *Eighteenth-Century Fiction* [28.3] oraz *The European Legacy* [22.4] i jednej polemicznej – w czasopiśmie *The Scriblerian and the Kit-Cats* [49.2]). W późniejszej działalności naukowej maskarada pozostała bliskim mi tematem. W 2016 roku opublikowałem rozwiniętą wersję jednego z

rozdziałów powyższej monografii w prestiżowym tomie uświetniającym 300-letnią rocznicę urodzin Laurence'a Sterne'a, redagowanym przez wybitnych badaczy twórczości tego pisarza (*Sterne, Tristram, Yorick: Tercentenary Essays on Laurence Sterne*, red. Melvyn New, Peter de Voogd i Judith Hawley. Newark: University of Delaware Press). Wariacją na temat motywu maskarady w twórczości Laurence'a Sterne'a jest również artykuł „**Too much for Nature': Laurence Sterne's Continuation of the Bramine's Journal and the language of theatre**” (*The New Review* 5) z 2015 roku. Analizuję w nim tzw. „Dziennik dla Elizy” przez pryzmat koncepcji Ervinga Goffmana i wskazuję na teatralny charakter sentymentalizmu. Opublikowany w tym samym roku artykuł „**The Masquerade in Ann Radcliffe's *The Mysteries of Udolpho* and *The Italian***” stanowił z kolei próbę przełożenia prowadzonych przeze mnie badań nad motywem maskarady na grunt nowego obszaru badawczego – powieści gotyckiej. W artykule tym konfrontuję maskaradę z nowym, romantycznym sposobem postrzegania tożsamości osobowej. Tekst został włączony do specjalnego numeru czasopisma *Women's Writing – Locating Radcliffe* (22.3), pod redakcją znanego badacza literatury gotyckiej, Andrew Smitha.

Powieści gotyckie Ann Radcliffe stanowią jeden z głównych obszarów badawczych, którym poświęciłem się po uzyskaniu stopnia doktora. Oprócz wspomnianego wyżej artykułu, poświęciłem tej autorce trzy rozdziały w monografiach zbiorowych oraz jeden artykuł w międzynarodowym czasopiśmie (kolejny zostanie wkrótce opublikowany w czasopiśmie *The Nordic Journal of English Studies* [lista C]). W roku 2015 współredagowałem (z Jackiem Mydlą) monografię zbiorową uświetniającą 250-lecie urodzin pisarki, która została wydana przez amerykańskie wydawnictwo Academica Press. Monografia ta, zatytułowana *The Enchantress of Words, Sounds and Images*, uwypukła kwestie związane z obrazowością poetyki Radcliffe i tym samym związana jest z przedstawionym przeze mnie osiągnięciem naukowym. Mój wkład jako współredaktora w przygotowanie tego tomu określam na 50%. W ostatnim czasie zająłem się również twórczością innego przedstawiciela gotycyzmu – Horace'a Walpole'a. W 2017 zredagowałem numer specjalny międzynarodowego czasopisma *Image [&] Narrative* (lista C), który poświęcony był zagadnieniom słowa i obrazu w twórczości tego pisarza. Opublikowany przeze mnie artykuł stał się podstawą dla jednego z rozdziałów mojej monografii autorskiej. Tematyce gotyckiej poświęcone jest również opracowanie „**Gothic Fielding? Philip James de Louthembourg's *Tom Jones***”

(*Porównania* 21). W pracy tej omawiam elementy gotyckie w powieści *Tom Jones* Henry'ego Fieldinga i zestawiam je z ilustracjami wykonanymi przez znanego w Londynie imitatora estetyki Salvatora Rosy – Philipa Jamesa de Louthbourga. Pominięcie przez ilustratora obecnych w powieści motywów gotyckich oraz obdarzenie taką estetyką scen w rzeczywistości niemających z nią wiele wspólnego tłumaczę modą na dekontekstualizację i rekontekstualizację na rynku wydawniczym ostatnich dekad XVIII wieku.

Tak jak nie zaprzestałem badań nad zjawiskiem maskarady, od czasu pracy nad doktoratem w kręgu moich zainteresowań badawczych niezmiennie pozostaje również literatura podróżnicza. Temu zagadnieniu poświęcona jest współredagowana przeze mnie monografia zbiorowa *John Bull and the Continent* (Peter Lang, 2015; współredaktor: Wojciech Jasiakiewicz; wkład pracy: 50%), jak również monografia zbiorowa, której jestem jedynym redaktorem – *Travel and Identity* (Springer, 2018). Literaturze podróżniczej poświęciłem też dwa artykuły. W tekście „**Bodily spectacle and the ‘curse’ of travelling in Henry Fielding’s *The Journal of a Voyage to Lisbon***”, opublikowanym w tomie *From Queen Ann to Queen Victoria* (red. G. Bystydzieńska i E. Harris. Warszawa: Ośrodek Studiów Brytyjskich, 2014) analizuję metaforykę bierności i braku sprawczości, która dominuje w narracji Fieldinga. Jest to metaforyka nietypowa dla dyskursu podróżniczego, który zazwyczaj podkreśla aktywność podróżnika-narratora. W artykule „**Travellers, connoisseurs, and Britons: Art commentaries and national discourse in the travel writings of Daniel Defoe and Tobias Smollett**” (*Studia Anglica Posnaniensia* 52.3) omawiam splot dyskursu narodowościowego z komentarzami poświęconymi sztuce i muzeom w *A tour thro' the whole island of Great Britain* Daniela Defoe (1724-27) oraz *Travels through France and Italy* Tobiasa Smolletta (1766). Odmienne podejście do tematyki sztuki było, jak twierdzą, uwarunkowane politycznymi kontekstami powstania tekstów.

Interesujące mnie zagadnienia staram się również rozpatrywać w kontekście recepcji XVIII wieku, zarówno na płaszczyźnie czasowej jak i geograficznej. W 2016 roku opublikowałem dwa artykuły w tym zakresie. W pracy „**Poland’s Finest Sternean: Izabela Czartoryska as Reader and Promoter of Sterne**”, która ukazała się w międzynarodowym periodyku *The Shandean* (27), przywracam Izabeli Czartoryskiej należne jej miejsce w gronie prekursorów sternizmu w Polsce. Jej rola, jak wskazuję, była nie do przecenienia, mimo że dzisiaj ze sternizmem częściej kojarzy się jej córkę, Marię Wirtemberską. W artykule „**Wiek**

przebrania' w powieściach historycznych Petera Ackroyda" (*Porównania* 19) stawiam tezę, że osadzone w XVIII wieku powieści *Hawksmoor* (1985), *Chatterton* (1987) oraz *The Lambs of London* (2004) to próba kreatywnej rekonstrukcji tego stulecia jako czasu wszechobecnej maskarady. W najbliższych miesiącach recepcja literatury XVIII wieku pozostanie bliskim mi tematem, gdyż jestem redaktorem przygotowywanego na 2019 rok tomu poświęconego recepcji *Robinsona Crusoe* i tzw. robinsonadzie (dla wydawnictwa Bucknell University Press), a także autorem rozdziału poświęconego recepcji *Podróży sentymentalnej* Laurence'a Sterne'a, wstępnie przyjętego do tomu rocznicowego (250 rocznica powstania *Podróży sentymentalnej*), którego wydanie to samo wydawnictwo – Bucknell University Press – planuje na koniec 2018.

Jak wynika z zarysowanych powyżej obszarów badawczych, zagadnienia słowa i obrazu pojawiały się w różnych kontekstach mojej działalności naukowej. Tematyka ta pozostanie mi bliska również w najbliższej przyszłości. Jestem redaktorem numeru specjalnego międzynarodowego czasopisma *The Nordic Journal of English Studies* (lista C) poświęconego wizualności w literaturze. Numer ukaze się w drugiej połowie 2018 roku. Zostałem również zaproszony do prac nad *The Edinburgh Companion to Literature and Art History* (Edinburgh University Press), pod redakcją Emmy Bell z Uniwersytetu w Brighton. Tom ukaze się na początku 2019 roku i będzie zawierał między innymi przygotowany przeze mnie rozdział „Meta-pictorial discourse and the early theory of the novel in eighteenth-century Britain”.

W ostatnim czasie zająłem się również literaturą kryminalną. W kompendium przygotowanym dla wydawnictwa Rowman & Littlefield (*100 Greatest Literary Detectives*, red. Eric Sandberg) opublikowałem rozdziały poświęcone postaciom dwóch detektywów znanych z najnowszej polskiej powieści kryminalnej – Eberhardowi Mockowi (z serii autorstwa Marka Krajewskiego) oraz Teodorowi Szackiemu (z serii napisanej przez Zygmunta Miłoszewskiego). W numerze specjalnym czasopisma *Litteraria Copernicana* poświęconemu współczesnej literaturze kryminalnej (przewidywana publikacja w 2019 roku) opublikuję z kolei tekst „Sir John Fielding we współczesnym kryminale anglojęzycznym”; jego tematyka związana jest również z prowadzonymi przeze mnie badaniami recepcji XVIII wieku.

Moja działalność naukowa zaowocowała publikacją 39 prac, w tym 29 po uzyskaniu stopnia doktora. Na te 29 prac składają się:

- dwie monografie autorskie (w tym jedna będąca zmodyfikowaną rozprawą doktorską),
- dwie współredagowane monografie zbiorowe,
- jedna samodzielnie redagowana monografia zbiorowa,
- jeden samodzielnie redagowany numer specjalny czasopisma z listy C,
- cztery recenzje naukowe opublikowane w czasopismach z listy C,
- dziesięć rozdziałów w monografiach zbiorowych,
- dziewięć artykułów w czasopismach naukowych.

Na publikację oczekują:

- samodzielnie redagowany numer wysokopunktowanego czasopisma z listy C (*The Nordic Journal of English Studies*, 20 pkt),
- dwa rozdziały w monografiach zbiorowych,
- jeden artykuł w czasopiśmie z listy B (*Litteraria Copernicana*),
- jeden artykuł w czasopiśmie z listy C (*NJES*).

Jestem również odpowiedzialny za przygotowanie naukowego opracowania wszystkich trzech tomów powieści *Robinson Crusoe* (1719-1721) Daniela Defoe dla Wydawnictwa Ossolineum w ramach serii „Biblioteka Narodowa”. Planowana data publikacji tomu to 2021 rok. Będzie to pierwsze kompletne opracowanie dzieła w języku polskim.

Dotychczas brałem udział w 25 konferencjach naukowych, w tym w 6 zagranicznych (w Paryżu, Santiago de Compostela, Londynie, Sheffield, Newcastle, Cambridge). Odbyłem też trzy zagraniczne kwerendy biblioteczne (w Dublinie oraz dwukrotnie w Londynie).

Współorganizowałem 6 konferencji naukowych na Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego, z których ostatnia – *Adaptation in the Age of Sterne* w 2017 roku, była konferencją międzynarodową (50% uczestników stanowili goście z zagranicy).

Załącznik 2a

Od 2013 roku współredaguję wraz z Wojciechem Jasiakiewiczem serię monografii naukowych w wydawnictwie Peter Lang – *English Literature and Culture in Context*. Dotychczas w serii ukazały się cztery tomy autorstwa pracowników Katedry Filologii Angielskiej UKW.

W roku 2014 otrzymałem Nagrodę Rektora III stopnia za wyróżniające się osiągnięcie naukowe, a w roku kolejnym – Wyróżnienie Rektora za wybitne osiągnięcie naukowe.

